

Sygn. akt VI Ga 218/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Anna Walus – Rząsa

SO Beata Hass – Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w R.

przeciwko : B. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt V GC 1228/13

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanej B. D. na rzecz powoda
(...) Spółki z o.o. w R. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 218/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 października 2014r.

Powód (...) sp. z o.o. w R. wytaczając powództwo w dniu 25 czerwca 2013r. (data nadania w urzędzie pocztowym) domagał się zasądzenia od pozwanej B. D. kwoty 26.660,37 zł z ustawowymi odsetkami od dat i kwot wskazanych w pozwie oraz kosztów postępowania. Uzasadniając pozew powód podał, że na podstawie złożonych przez pozwaną zamówień sprzedał jej towary na które wystawił faktury VAT, a to : z dnia 8 marca 2013r. na kwotę 18.941,88 zł i z dnia 4 kwietnia 2013r. na kwotę 12.123,86 zł. Powód podał ponadto, że pozwana na poczet pierwszej faktury dokonała bieżącej wpłaty i do zapłaty z niej pozostała jeszcze kwota 14.536,51 zł.

W dniu 10 lipca 2013r. powód, przed wydaniem nakazu zapłaty, złożył oświadczenie mocą którego cofnął pozew i zrzekł się roszczenia w zakresie należności głównej. Wniósł jednak o zasądzenie kwoty 647,37 zł tytułem skapitalizowanych odsetek i kosztów procesu. Sąd Rejonowy w Rzeszowie postanowieniem z dnia 30 lipca 2013r. umorzył postępowanie

co do kwoty 26.66,00 zł. W tym samym dniu wydał również nakaz zapłaty postępowaniu upominawczym mocą którego nakazał pozwanej zapłatę na rzecz powoda kwoty 647,37 zł oraz kwoty 2.450,00 zł tytułem kosztów postępowania.

Od powyższego nakazu sprzeciw wniosła pozwana, która domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda swojej rzecz kosztów postępowania. Pozwana zarzuciła, że przed wytoczeniem powództwa nie została wezwana przez powoda do zapłaty spornej kwoty, co pozwoliłoby uniknąć procesu, ponieważ powodowa Spółka lub jej pełnomocnik zorientowałiby się, że nie doszło do opóźnienia w zapłacie. Przyczyną braku zapłaty przez pozwaną należności z faktur było bowiem zaniechanie powoda przekazania atestów dotyczących sprzedanych towarów. Pozwana podniosła, iż powód jedynie częściowo wykonał umowę - dostarczając towar, nie dostarczył jednak atestów, mimo wyraźnej treści oferty. Powyższe spowodowało, iż roszczenie powoda nie stało się wymagalne, a nastąpiło to dopiero w dniu 25 czerwca 2013r, kiedy pozwana na swoje żądanie otrzymała atesty. Następnego dnia cena za towar została uiszczona. Pozwana zarzuciła ponadto, że skoro w ofercie nie oznaczono terminu płatności ceny to winna ona być zapłacona niezwłocznie po wezwaniu jej do wykonania zobowiązania.

Powód w piśmie procesowym z dnia 15 października 2013r. podtrzymał skierowane przeciwko pozwanej żądanie oraz wskazał, że atesty zawsze są przekazywane razem z przesyłką i tak też było w tym przypadku. Pozwana po dostarczeniu jej towaru nie składała w tym zakresie żadnych reklamacji.

Sąd Rejonowy w toku postępowania ustalił, że strony zawarły dwie umowy sprzedaży, tj. w dniu 8 marca 2013r. dotyczącą blach aluminiowych i w dniu 3 kwietnia 2013 dotyczącą profili aluminiowych. Cena sprzedaży została ustalona odpowiednio na kwoty 18.941,88 zł i 12.123,86 zł natomiast termin płatności na 30 dni od daty wystawienia faktur VAT. Powód wydał towary pozwanej w datach zawarcia umów wraz z właściwymi atestami. Następnie wystawił faktury VAT określając w nich cenę, termin i sposób płatności. Pozwana na poczet ceny za blachy aluminiowe dokonała przed wystawieniem faktury zapłaty kwoty 4.405,37 zł. Działający imieniem pozwanej K. N. zamawiając towar zastrzegł, że nie będzie on odbierany bez wymaganych atestów.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 647,37 zł (pkt. I) oraz kwotę 2.450,00 tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt. II). Uzasadniając wyrok Sąd stwierdził, iż strony związane były umowami sprzedaży, które w dacie orzekania zostały zrealizowane w całości. Aktualnie w sprawie sporna pozostaje kwestia daty wymagalności roszczenia powoda, a tym samym kwestia zasadności dochodzonego roszczenia którym są skapitalizowane odsetki za opóźnienie w płatności. Zdaniem Sądu Rejonowego, na podstawie materiału dowodowego i twierdzeń stron uznać należy, że powód był zobowiązany do dostarczenia wraz z towarem atestów. Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że powód z obowiązku w tym zakresie się nie wywiązał. Gdyby nawet uwzględnić fakt, że pracownik pozwanej zwracał się w dniu 24 lipca 2013r. w korespondencji mailowej o przesłanie atestów, to i tak nie oznacza to jeszcze, że nie były one dołączone do dostarczonego towaru. Pozwana sama w złożonym zamówieniu zastrzegła, że nie odbierze towaru w sytuacji gdy nie zostaną do niego dołączone atesty. Z dokonanych ustaleń wynika, że towar został przez nią odebrany, tym samym więc brak jest podstaw do przyjęcia twierdzeń pozwanej, że powód obowiązku dostarczenia atestów nie wykonał. W ocenie Sądu Rejonowego brak jest również podstaw do przyjęcia, że strony nie ustaliły terminu płatności, skoro pozwana przyjęła wystawione przez powoda faktury i nie kwestionowała ich treści. Jako podstawę prawną wyroku w zakresie należności odsetkowych Sąd wskazał art. 481 § 1 kc, natomiast w zakresie kosztów postępowania art. 98 kpc.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które posiadały wpływ na jego treść, tj. art. 227 kpc i art. 233 § 1 kpc K. N. i dokonanie dowolnej oceny dowodów w postaci zamówienia z dnia 27 lutego 2013 r., e-maila z dnia 24 czerwca 2013 r. i e-maila z załącznikiem z dnia 25 czerwca 2013r,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegający na przyjęciu, że strony zawarły dwie umowy sprzedaży w dniu 7 marca 2013 r. i 3 kwietnia 2013 r., podczas gdy z dowodów wynikało, że strony zawarły jedną

umowę sprzedaży w dniu 27 lutego 2013 r., oraz że powód wydał pozwanej towar wraz z właściwymi atestami, a pozwana popadła w opóźnienie w zapłacie ceny,

Wskazując na powyższą podstawę zaskarżenia, pozwana domagała się zmiany w całości wyroku Sądu Rejonowego z dnia 14 stycznia 2014 r. i zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia.

Wbrew zarzutom skarżącej, Sąd I instancji działał w granicach wyznaczonych treścią art. 233 § 1 kpc. Subiektywne przekonanie strony, że Sąd normy określone w/w przepisem naruszył nie oznacza jeszcze, że zarzuty podnoszone w tym zakresie są zasadne. Skarżąca nie wykazała zwłaszcza, że wnioski, jakie wyciągnął Sąd I instancji po przeprowadzeniu postępowania dowodowego są sprzeczne z logicznym rozumowaniem lub doświadczeniem życiowym (vide przykładowo : poglądy wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013 r. sygn.. akt IACa 698/13 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt IACa 868/13).

Podkreślić należy, iż dostawa towaru została poprzedzona złożeniem przez pozwaną zamówienia drogą mailową, po czym powód przystąpił do realizacji tego zamówienia. Zasadnie zatem przyjął Sąd I instancji, że do zawarcia umowy sprzedaży - znajdującej podstawę w treści art. 535 kc - doszło poprzez fakty dokonane, każdorazowo po dostarczeniu pozwanej towaru, najpierw w dniu

8 marca 2013 r., a następnie w dniu 4 kwietnia 2013 r. Sam fakt złożenia przez pozwaną zamówienia nie powodował jeszcze, że między stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy. Zarówno na fakturze z dnia 8 marca 2013 r. o numerze (...), jak i na fakturze z dnia 4 kwietnia 2013 r.

o numerze (...) wskazano termin płatności, który oznaczono jako 30-dniowy od wystawienia każdej z faktur. Wskazano również sposób zapłaty, numer rachunku bankowego i właściwy bank. Roszczenie powoda

o zapłatę ceny stało się wymagalne po dostarczeniu towaru pozwanej, przy czym sama płatność winna nastąpić w datach określonych przez powoda, skoro pozwana odebrała towar bez zastrzeżeń, podobnie jak i faktury, których nie odesłała.

Do faktur załączone zostały dokumenty wydania towaru WZ potwierdzone pieczętą firmy pozwanej. Pozwana dysponowała zatem zarówno towarem, jak

i dokumentami rozliczeniowymi, co spowodowało powstanie po jej stronie obowiązku zapłaty ceny. Wbrew stanowisku skarżącej, przepisy aktualnie obowiązującej procedury cywilnej nie wymagają od powoda skierowania do zobowiązanego wezwania do zapłaty przed wytoczeniem sporu. Skoro odbiorca towaru dysponuje wszelkimi danymi umożliwiającymi zapłatę należności z faktur, to doręczona mu skutecznie faktura stanowi wezwanie do zapłaty.

Podkreślenia wymaga, że na zamówieniu pozwanej znajduje się zastrzeżenie, że towar nie będzie odbierany bez dostarczenia atestów (vide: k. 33). Pozwana nie wykazała skutecznie żadnym dowodem, aby w momencie odbioru towaru składała jakiegokolwiek zastrzeżenia co do braku tychże dokumentów, bądź też by z tej przyczyny odmówiła przyjęcia towaru, (co nastąpiłoby zgodnie

z zastrzeżeniem z zamówienia). Dopiero po upływie kilku miesięcy, bo

24 czerwca 2014 r. zwróciła się do powoda o nadesłanie właściwych dokumentów, które odesłano jej niezwłocznie.

W świetle powyższych okoliczności, w ślad za Sądem Rejonowym należy powtórzyć, że sam fakt zwrócenia się przez pozwaną o nadesłanie atestów nie oznacza jeszcze, że przedmiotowe dokumenty nie zostały jej dostarczone łącznie z towarem. Ponieważ pozwana, jak wskazano wyżej nie zakwestionowała skutecznie braku dokumentów w momencie dostarczenia towaru przeprowadzenie dowodu

z zeznań wskazanego przez nią świadka na tą okoliczność było zbędne.

Reasumując apelacja pozwanej, jako bezzasadna została oddalona na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 108 § 1 kpc.